

Forflag om Grundlovsforandringer. Det afgaaede Ministerium forsøgte; jo ogsaa at bevæge Rigsdagen til at gaae ind paa, at f. Ex. Pressefriheden kunde ophæves ved Lov; Rigsdagens Modstand i det Punkt forklarer netop det berørte Spørgsmaal. Jeg troer derfor ikke, at der er nogen Fare tilstede, og at de Grunde, der fra den Side have været anførte for at stemme imod det foreliggende Grundlovsforflag, ikke ville holde Stik.

Lindberg: Hvergang denne Sag har været under Forhandling, har jeg uforbeholdent udtalt den Mening, at Rigsdagen burde paa ingen Maade gaae ind paa det Forflag om Indskrænkninger i Grundloven, der nu foreligger. Saaledes skal jeg staae paa samme Standpunkt idag, og jeg skal tillade mig endnu at fremhæve afskillige Punkter, som vistnok, efter min Mening, burde saae betydelig Indflydelse paa den forestaaende Afstemning. Jeg skal nu for det Første tillade mig at gøre opmærksom paa denne Lovs § 2; thi jeg skal ikke nægte, at det er egentligt den, som i Forbindelse med § 5 har vakt et stort Ustød hos mig. Der staaer i denne Paragraph, at Sager angaaende Veivæsenet og Jernbanevæsenet skulle være særegne Anliggender for Kongeriget Danmark. Vi have nu idag hørt Tale om, hvorledes der er Udsigt til, at den tydske Jernbanesag kan saae Fremgang; men vi vide dog ogsaa Alle, at, dersom Jernbanen skal saae Noget at betyde, maa det stee derved, at den sættes i Forbindelse med den Jernbane, der gaaer igjennem Slesvig og Holsteen, at det altsaa ikke vil blive een stor Jernbane, men en Deel af et Jernbanenet, og altsaa vil Følgen sikkert blive, at, naar den engang kom istand, vilde det ogsaa blive betragtet som et Anliggende, der vedkom hele Monarchiet; men nu staaer det her reserveret som et af Danmarks særskilte Anliggender, og der er altsaa en Selvmodsigelse heri, idet vi, naar vi gaae ind paa det Ene, ogsaa maae gaae ind paa det Andet. Det er ingenlunde det eneste Punkt, der for Fremtiden vil fremkalde store Forviklinger; thi det er aabenbart, at, naar der senere blev Spørgsmaal om at saae en Forandring ved Jern-

banevæsenet, sat igjennem ved Lov, vil der blive sagt: „Nu er det gaaet over til Fællesanliggenderne“; thi det er jo klart og tydeligt for Enhver, at, naar der skal være et Jernbanenet, saa er det Noget, som vedkommer det hele Monarchie. Men, ligesom det gaaer med dette Anliggende, saaledes vil det ogsaa gaae med forskjellige andre; og, naar vi see hen paa, hvorledes der er vedtaget i den 2den §, hvilke Sager der skulle betragtes som Danmarks særlige Anliggender, og som Rigsdagen altsaa skulle have Indflydelse paa; saa ligger deri tillige givet, hvilke de Sager ere, som Rigsdagen ikke skulle have Indflydelse paa, men som skulle gaae over til Fællesbestyrelsen. Der have vi aabenbart ladet os Sager slippe ud af Hænderne, som det vistnok vilde blive høist betænkeligt for Danmark engang at savne Indflydelse paa, naar de skulle overlades til et saadant Rigsraad, der er bestrebet i Forordningen af 26de Juli 1854, om man endog saa vedtog saadanne Modificationer, som Ministeriet har antydet at ville tilraade H. S. Majestæt at foretage i denne Forordning. Jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at, naar vi saaledes faae en Fælleslov, naar der saa skal afgives Tropper til det tydske Forbund, og naar det saa blev saaledes, som det efter den Udtalelse, vi have hørt fra Ministeriet, synes at ville stee, at danske Folk ikke ville blive tagne med, saa følger det af sig selv, at det alene blev Holstenere og Lauenborgere, der skulle rykke ud og slutte sig til den tydske Forbundshær, saa følger ogsaa deraf, saaledes som Sagerne staae, og som de stille sig, at, naar de af de Klæder, hvori de skulle marchere over Grændsen — og deraf ere 60 pCt. vore, 17 pCt. Slesvigs og 23 pCt. Holsteens, stes ingen Lauenborgs — skulle aflevere, hvad der tilhører os, saa vilde det komme til at stee meget besynderligt ud (Latter). Nu veed jeg ikke, hvad der skulle bevæge det danske Folk til at paatage sig den Byrde, at give 60 pCt. til Udrustning til Tropper, der skulle tjene i den tydske Forbundshær, at skulle deeltage i samme Forhold i saadanne Udgifter, som deres Udrustning i det Hele taget kræver, altsaa sandsynligviis ogsaa deres Ophold og Underhold, saalænge de ere i virkelig Tjeneste ved